

Regőlés

Kelj fel gazda, kelj fel! Száll az Isten házadra:
Serege magával, terített asztalával, tele poharával,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Nem vagyunk mi rablók: Szent István szolgálói.
Most jöttünk Hidegkútról, hideg mezejéről.
Elfagyott kinek keze, kinek lába, kinek egye-mása,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Amott kerekedik egy fekete felhő,
Abban legelészik csodatévő szarvas,
Csodatévő szarvasnak ezer ága-boga.
Száz misegyertya gyújtatlan gyújtassék, oltatlan aludjék,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Adjon az Úristen ennek a gazdának száz kicsi malacot:
Egyik ólból kifusson, másik ólba befusson, harmadikba is jusson,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Adjon az Úristen ennek a gazdának két kis ökröt, két kis bérest:
A kisebbik béresnek arany ostor nyelet,
A nagyobbik béresnek csengős-pengős szekeret,
Szekér mellé kereket, kerék mellé vasszeget, vasszeg mellé faszeget,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Itten tudunk egy legényt kinek neve Jancsi,
Amott tudunk egy leányt kinek neve Terka.
Isten meg ne sejtse, kebelébe rejtse, párna alá szorítsa:
Úgy csitítsa, ringassa, mint a koca malacát, de még annál is jobban,
Bele sütögesse, bele söndörgesse, ki-be húzogassa, ki-be nyomogassa,
mint a kismacskának farka lika, de még annál is jobban,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Széken ül a gazda, pénzét számolgatja,
Fele a gazdáé, fele regőlőké,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Ha beeresztenek becsiszegünk- csoszogunk,
Ha kieresztenek, kicsiszegünk, csoszogunk,
Nyirfakéreg bocskorunk, cserfakéreg papucsunk,
Haj, regő rejtem, azt is megadhatja az a nagy Úristen.

Barna legény, ha nem tudod hol lakom,

Gyere velem mer' én megmutatom
Itt lakom, ott lakom, Középkoron, a soron,
Kelet felé nyílik az én ablakom.

Elvágtam a kicsid ujjom, de nem fáj,
Fügefalevelet tettem rá,

Fügefa levele, jól tudom, hogy nem használ,
Azt es tudom kisangyalom, megcsaltál.

Setétkékre vagy az ég lefestve,
utoljára voltam nálad az este,
Utoljára fogtam ajtód húzóját,
Adjon Isten kedves babám jóccakát.

Látod babám azt a magos kőhegyet,
Az nem engedi, hogy beszéljek véled,
Azt a hegyet kosárba 'jes elhordom,
Mégescsak az enyém leszel, galambom!

Ha bémenyek a gyimesi csárdába,
Rágyújtok egy budapesti szivarra,
Szivar füstje felszáll a levegőbe,
S a babám könnye mind lehullik a földre.

Három kukorica szál, mind a három kapálatlan maradtál,
gyere rózsám, kapáld meg, egy ici - picit te es pirosodjál meg!

Sárga-piros a kötőm, elhagyott a tavaly nyári szeretőm,
ha elhagyott ő bánja, nyílik még a piros rózsa a nyárba.

Zabot eszik a lovam, ha megette, befogom a kocsimba,
elmegek a babámhoz, egy ici-picit tudom, elvár magához.

Félre gombos a cipőm, elhagyott a tavaly nyári szeretőm,
ha elhagyott, ő bánja, nyílik még a piros rózsa a nyárba.

A Piciné sánta tyúkja
Elvándorolt Jávárdiba.
Gyere haza édes tyúkom,
Mer a fészketet feltúrom/rádgújtom.

Haza jön majd sülvé-főve
Nem ül többet az ülőre
Ná-ná-ná

Szállj le kakas a kapuról
Igyál vizet a lapuról
Keserű a lapú vize
Bánatos a babám szíve.

Eddig vendég jól mulattál,
Ha tetszednék indulhatnál.
Eddig otthon lefeküdtek,
Nálunk még ágyat se vettek.

Nem es vetnek mindenkinek,
Csak az ügyes legényeknek
Eridj gazda, kapjál botra
S a vendéget indítsd útra.

Egyszer jártam Tusnádon,
Kétszer Magyarországon,
Ica te, kétszer Magyarországon,
Ica te, kétszer Magyarországon.

Ott hallottam egy jó szót,
Nyitsd ki babám az ajtót.
Ica te, nyitsd ki babám az ajtót,
Ica te, nyitsd ki babám az ajtót.

Olyan lassan nyitod ki,
Mintha nem tudnád, hogy ki,
Ica te, mintha nem tudnád, hogy ki,
Ica te, mintha nem tudnád, hogy ki.

Tatros partján nem szabad lefeküdni,
Mer`a Tatros ha kiömlik, elviszi.
Most es olyan szeretőmet vitte el,
Amíg élek, soha nem felejttem el.

Fekete tyúk mind megette a meggyet,
Életemben nem szerettem, csak egyet,
Azt az egyet ha valaki elveszi,
Megátkozom s a Jóisten megveri.

Gyimesi keserves

Édesanyám sok szép szava,
Kit fogadtam, kit nem soha
Megfogadnám , de már késő,
Hull a könnyem mint az eső
Árkot vágott az orcámon ,
Mint a patak az utcákon.

Minden piros hajnal előtt,
Minden piros hajnal előtt
Könnyemmel megmosdom előbb,
Könnyemmel megmosdom előbb.

Édesanyám mér' szültél vót,
Mikor reám szükség nem volt,
Mer' az egész életemben ,
Nem volt örömem semmiben.

Mióta megismertelek,

Örökké arra kértelek,
Ha nem szeretsz azt es mondd meg,
Egyik a mást ne csaljuk meg.

Erdő, erdő, de magos vagy,
Édesanyám, de messze vagy,
Olyan messze nem tudsz lenni
Oda el ne tudjak menni,
S ha a lábam térdig váslik,
Úgy is elmegyek odáig.

könnyebb kősziklának

(keserves, Gyimes)

s könnyebb kősziklának
lágy viasszá válni
mint két édes szívnek
egymástól megválni

s mikor két édes szív
egymástól megválnak
még az édes méz is
keserűé válik

sej búra búra búbánatra születtem

(lassú magyaros, Gyimes)

sej búra búra búbánatra születtem
édesanyám árván nevelt fel engem
az árvának mostohája világ is
sej a száraz földből kiszárad virág is

sej búra búra búbánatra születtem
nem is édesanya nevelt fel engem
nem is édes nem is egész mostoha
s mer azt szerettem akit nem kellett volna

sej a mindenit ennek a rossz világnak
rosszabbul meg sorsom mint a kutyának
mer a kutya lefekszik a szénába
sej én meg pedig hányódom a világba
mer a kutya lefekszik a szalmára
sej én meg pedig bujdosom a világba

lovam haját lefelé fújja a szél

(lassú magyaros, Gyimes)

lovam haját lefelé fújja \ja szél
köszönöm rózsám hogy eddig szeretted
s azt is igen hogy engemet megvettél

hogy nálamnál szebb szeretőt kerestél

adjon isten szebbet s jobbat nálamnál
nékem pedig csak olyat mint te vótál
adjon olyant kinek lova s szekere
egyen meg a keserűség mellette
adjon olyant kinek lova s szekere
a patikát gazdagítsd meg belőle

én istenem adj erőt a lovamnak
hogy keressek más szeretőt magamnak
s mer aki volt rég meguntam szeretni
s szebbet s jobbat akarok én keresni
s mer aki volt rég meguntam szeretni
s szebbet s jobbat mást akarok keresni

seprík a nagy erdő útját

(keserves, Gyimes)

seprík a nagy erdő útját
viszik a székely katonát
viszik viszik szegényeket
szegény csángó legényeket

úgy elviszik szegényeket
mint a szél a leveleket
úgy elviszik szegényeket
mint a szél a leveleket

mikor a nagy erdőn túl mész
arra kérlek vissza ne nézz
szívednek ne legyen nehéz
hogy te idegen földre mész
hogy te idegen földre mész

erdély be vagyon kerítve

(lassú csárdás, Gyimes)

erdély be vagyon kerítve
mégis kivisznek belőle
olyan szép lányt hagytam benne hogy
amíg élek fáj a szívem érte

lányok gyimesbüki lányok
szedjetez piros virágot
tűzzétez a mellyetekbe hogy
százszor jussak eszetekbe
tűzzétez a mellyetekbe hogy
gyertek vélünk a harctérre

ott ahol az ágyúk szólnak
apró fegyverek ropognak
fejem felett kard bevillan a
piros vérem a földre kiloccsan

őrmester úr arra kérem
kösse bé a sebeimet
kösse bé a sebeimet de
mentse meg a betyár életemet

megmenteném de már késő
mind elfolyt a piros véred
mind elfolyt a piros véred
a kárpátoki csatatéren